

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 20.740 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Badoush, een subdistrict van Mosul, in Centraal-Irak. U bent van Koerdische afkomst. U werkte samen met uw broer op de kippenkwekerij van (H. N.), alwaar u nachtwaker was. Op 24 en 26 maart kwamen terroristen naar de kippenkwekerij en vroegen om er munitie op te slaan. Nadat u hiervoor bedenktijd had gevraagd kwamen de terroristen de tweede opeenvolgende nacht opnieuw naar u toe. Ze dreigden ermee u om te brengen als u niet zou meewerken. Hierna kwamen de terroristen nog een keer naar uw huis en vroegen aan uw vrouw waar u zich bevond. Zij verklaarde dat ze van uw verblijfplaats niet op de hoogte was. U vertrok op 26 maart met uw moeder, vrouw en broer naar Mosul bij uw oom, alwaar u drie dagen ondergedoken bleef. Hierna verrok u via Turkije naar België om er op 20 april 2006 een eerste maal asiel aan te vragen. U was hierbij vergezeld van uw echtgenote (M. A. H.) en van uw broer (T. F. T.) (OV 5.906.152 en CG 06/12490Z). Niettegenstaande de initiële beslissing tot verder onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 23 juni 2006, werd er op 20 april 2007 besloten tot een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van

vluchteling én van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit op basis van bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw beweerde afkomst en uw asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 3 juli 2007 een gelijkaardige beslissing. Uw beroep bij de Raad van State van 9 augustus 2007 werd op 3 september 2007 eveneens verworpen.

Op 19 september 2007 diende u een tweede asielaanvraag in, net zoals uw echtgenote en uw broer. U verklaart dat u inmiddels aan uw originele identiteitsdocumenten bent geraakt, namelijk uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. De smokkelaar had in Turkije deze documenten van u afgenomen en had deze teruggestuurd naar uw oom in Irak. Hierna slaagde uw oom erin om u deze documenten in België te laten bezorgen via een tussenpersoon. Verder stuurde een vriend u via e-mail twee dreigbrieven (dd. 28 maart 2006 en 8 juni 2006, telkens gericht aan uw oom) en een klacht (dd. 9 juni 2006, neergelegd door uw oom bij het politiebureau van Badoush) door.

B. Motivering

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, dient er door het CGVS te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd op basis van uw gebrek aan kennis betreffende uw beweerde regio van afkomst, alsook op basis van tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw beweerde asielmotieven. Zowel aan uw herkomst uit Centraal-Irak als aan uw vluchtrelaas kon geen geloof meer worden gehecht.

Ter staving van uw identiteit en herkomst legt u actueel een originele Iraakse identiteitskaart en een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs voor. Dient opgemerkt dat na authenticatie door de Belgische Federale Politie deze identiteitskaart **vals** werd bevonden en als een volledige namaking moet worden beschouwd (zie informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt). U heeft aldus op intentionele wijze getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door middel van het neerleggen van een frauduleus identiteitsstuk.

De overige voorgelegde documenten, namelijk een kopie van uw nationaliteitsbewijs, twee dreigbrieven en een kopie van een proces-verbaal, betreffen geen originele documenten maar slechts kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Overigens, aangezien u op geen enkele manier uw identiteit kan aantonen, kan evenmin met zekerheid worden gesteld dat deze documenten op u van toepassing zijn. Daarenboven betreffen de kopieën van de twee dreigbrieven en het proces-verbaal de problemen die u zou hebben gehad in uw beweerde regio van afkomst, Badoush. Rekening houdend met het bedrieglijke karakter van uw eerste asielaanvraag én rekening houdend met bovengenoemde fraude kan het voorleggen van deze drie kopieën onmogelijk de aard van bovenstaande beslissing in positieve zin ombuigen. Bovendien legt u met betrekking tot het originele exemplaar van uw nationaliteitsbewijs incoherente verklaringen af. Zo verklaart u het originele document te zijn kwijtgespeeld tijdens een verhuis hier in België, uw raadsheer zou gelukkig nog een kopie hebben gehad gehoorverslag CGVS, dd. 10/04/2008, p.2). Deze verklaring is op zich al opmerkelijk gezien dit document één van de weinige bewijzen is van uw Iraakse afkomst waardoor u het belang van dit origineel document zeker naar waarde zou moeten kunnen schatten en er alles zou moeten aan doen dit niet kwijt te spelen. Verder verklaart u, zowel als uw vrouw, tijdens het gehoor op het CGVS bij uw eerste asielaanvraag (Gehoorverslag CGVS, dd. 20/06/2006, p.3 en Gehoorverslag vrouw CGVS, dd.20/06/2006, p.2) dat uw identiteitsdocumenten door de smokkelaar werden afgenomen tijdens uw verblijf in Istanbul. Tijdens het gehoor op het CGVS bij uw tweede asielaanvraag verklaart u dat jullie de identiteitsdocumenten aan de smokkelaar gaven in Turkije, die ze dan naar uw familie heeft teruggestuurd (Gehoorverslag CGVS, dd.10/04/2008, p.3). Echter, in strijd hiermee verklaart uw vrouw tijdens het gehoor bij de tweede asielaanvraag (Gehoorverslag vrouw CGVS, dd.10/04/2008, p.2) dat u geen enkel identiteitsdocument meenam tijdens uw vlucht uit Irak omdat u bang was dat ze het zouden afnemen. U zou identiteitsdocumenten bij uw schoonmoeder in Irak hebben

achtergelaten. Deze uiteenlopende verklaringen doen andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande observaties kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Er kan nog steeds geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde afkomst en de daarmee gelieerde problemen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote en van uw broer door het CGVS werd besloten tot een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering en de hoorplicht.

Betreffende zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs stelt verzoeker dat de stukken met betrekking tot de authenticatie hiervan niet controleerbaar zouden zijn. Er zou niet kunnen worden nagegaan welk document werd gecontroleerd door de Federale Politie.

Daarnaast werden de stukken niet eens vertaald van het Arabisch naar het Nederlands toen zij werden gecontroleerd door de Federale Politie. Op basis van dergelijk onderzoek, dat niet controleerbaar is, wordt volgens verzoeker door verweerder iedere vorm van bescherming geweigerd.

Bovendien stelt verzoeker dat hij niet de kans heeft gekregen om enige uitleg te geven omtrent de vaststellingen van de Federale Politie. In die omstandigheden werd volgens verzoeker elk nuttig verweer in zijn hoofde onmogelijk gemaakt. Hij is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) de hoorplicht heeft miskend, temeer daar de loutere vaststelling van het gebruik van valse stukken niet volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, daar de concrete omstandigheden in dit geval nog steeds moeten beoordeeld worden, ter staving waarvan verzoeker verwijst naar rechtsleer van D. Vanheule.

Verzoeker verklaart het nodige te hebben gedaan om bewijzen te bekomen om zijn identiteit en verhaal te staven. Het argument dat door verweerder zou worden gebruikt, namelijk dat deze documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben, kan volgens verzoeker geen

argument zijn om de asielaanvraag te weigeren, te meer daar het CGVS verzoeker niet eens zou hebben ondervraagd over zijn dagelijkse leven in Badoush, Centraal-Irak.

Verzoeker wijst erop dat de tweede asielaanvraag net werd ingediend met het doel zijn afkomst te bewijzen. Zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede asielaanvraag zou hij hieromtrent niet grondig zijn ondervraagd tijdens de verhoren, hetgeen ook werd opgemerkt door zijn raadsman. Verzoeker meent dat het dan ook aan het CGVS is om een grondig onderzoek te doen naar de asielaanvraag en dat het hierin tekort is geschoten. Hij stelt dat bij de evaluatie van de geloofwaardigheid rekening moet worden gehouden met de voorgelegde documenten en met de verklaringen van de asielzoeker. Daarvoor dient de kandidaat-vluchteling de kans te krijgen de nodige verklaringen af te leggen. Door het CGVS zouden er geen vragen zijn gesteld over verzoekers afkomst, noch over hoe zijn dagelijkse leven in Badoush eruit zag. Verzoeker stelt dat er tevens rekening gehouden dient te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en eventuele psychologische problemen. Dit zou niet blijken uit de gehoorverslagen van de verschillende asielaanvragen.

Verzoeker haalt niettegenstaande artikel 8, (2), c van de Procedurerichtlijn enkele bepalingen aan van het UNHCR Handboek betreffende procedures en criteria voor het bepalen van de hoedanigheid van vluchteling. Hij citeert tevens de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* en is van mening dat, niettegenstaande uit zijn verklaringen zijn Iraakse origine kan worden afgeleid, het CGVS van oordeel is dat zijn nationaliteit en identiteit niet zijn aangetoond.

Dat uit het verlies van zijn nationaliteitsbewijs de valsheid van dit document wordt afgeleid is volgens verzoeker onterecht. Door het CGVS werden alle identiteitsdocumenten van verzoeker, zijn vrouw en zijn broer als vals bevonden. Mocht verzoeker op de hoogte zijn geweest van de valsheid, dan hadden zowel zijn echtgenote en zijn broer als hijzelf alle documenten kwijtgespeeld, zodat deze niet meer gecontroleerd konden worden, zodat de redenering van het CGVS op niets zou zijn gesteund en louter subjectief is.

Verzoeker verwijst aangaande het voordeel van de twijfel naar de voormelde nota over de bewijslast inzake asielaanvragen en naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Hij beweert tijdens zijn tweede asielaanvraag coherente verklaringen te hebben afgelegd die niet in tegenstelling zijn met algemeen bekende informatie. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde documenten, zou toch mogen worden aangenomen dat er voldoende elementen zijn die kunnen rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel aan hem moet worden toegekend.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote, stelt verzoeker dat hij degene is die instaat voor het regelen van de vluchtroute en de contacten met de smokkelaar en dat er geen overleg werd gepleegd tussen hem en zijn echtgenote. Hij blijft erbij dat hij de documenten aan de smokkelaar in Turkije heeft gegeven, dewelke deze heeft teruggestuurd naar zijn familie. Zijn familie zou de documenten naar verzoeker hebben gestuurd.

Ook de stelling van het CGVS dat de dreigbrieven en het proces-verbaal slechts kopieën zijn en bijgevolg een relatieve bewijswaarde hebben zou onterecht zijn. Verzoeker verklaart dat hij de originele documenten heeft neergelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag. Deze documenten dienen zich volgens hem te bevinden in het administratief dossier van verweerder.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de hiaten in het onderzoek van de Federale Politie. Hij verzoekt minstens dat het dossier wordt teruggestuurd aan verweerder zodat zijn asielaanvraag het voorwerp kan zijn van een deugdelijk onderzoek overeenkomstig artikel 8, (2) van de Kwalificatierichtlijn.

Bij brief van 29 juli 2008 brengt verzoeker een attest bij, uitgereikt op 15 juli 2008 door de Iraakse ambassade te Brussel, waaruit blijkt dat hij aldaar de nodige documenten heeft neergelegd ten einde een nieuw paspoort te bekomen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische

vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

In casu blijkt dat inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat tegenstrijdige en incoherente verklaringen de geloofwaardigheid van zijn beweerde asielmotieven ondermijnen. Tevens werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden afkomst van Badoush, Centraal-Irak, ingevolge het vastgestelde gebrek aan kennis hieromtrent in zijn hoofde.

Verzoeker bracht in de onderhavige tweede asielprocedure zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, een proces-verbaal, twee dreigbrieven en een aantal foto's bij.

Zijn bewering dat niet zou kunnen worden nagegaan welke documenten door de Federale Politie werden gecontroleerd, en zijn bewering dat de stukken met betrekking tot de authenticatie hiervan of het onderzoek naar de authenticiteit niet controleerbaar zouden zijn, vinden geen steun in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs - die bovendien reeds werden uitgereikt in 2002 zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze reeds tijdens zijn eerste asielprocedure zou hebben voorgelegd - door de Federale Politie werden gecontroleerd, waarbij tevens duidelijk uit de stukken blijkt op welke grond werd besloten dat de voorgelegde stukken beide een namaking betreffen (administratief dossier, stukken 3A en 11). Verzoeker kon zich door middel van het inzagerecht wel degelijk verweren tegen de vaststelling dat zijn identiteitsdocumenten niet authentiek zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niettemin nalaat enig element bij te brengen dat vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen, gedaan door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten van de Federale Politie, dewelke er overigens geen belang bij heeft om verzoekers documenten onterecht als vals te bestempelen.

Met betrekking tot verzoekers identiteitskaart, wees controle op basis van het origineel uit dat het om een namaking gaat, daar het wapenschild detail mist en er een fout staat in de Engelse tekst, "Minstry" ipv. "Ministry". Dit klemte des te meer daar uit de vertaling op het authenticatieverslag van de Federale Politie blijkt dat volgens deze identiteitskaart verzoeker is geboren op 5 maart 1982 (administratief dossier, stuk 3A), terwijl hij verklaarde te zijn geboren op 4 april 1978 (administratief dossier, stuk 7, nr.4). Bovendien kon hij zelfs niet bij benadering aangeven wanneer zijn identiteitskaart zou zijn uitgereikt (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Betreffende verzoekers nationaliteitsbewijs, wees onderzoek op basis van het origineel uit dat ook dit document een namaking betreft, daar het nummer niet in boekdruk is en het wapen elke vorm van detail mist. Bovendien is verzoeker volgens dit document, blijkens de vertaling op het authenticatieverslag van de Federale Politie, geboren op 4 april 1973 (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie), hetgeen zowel in strijd is met de geboortedatum die wordt

vermeld op de bijgebrachte identiteitskaart als met de door verzoeker voorgehouden geboortedatum.

Waar verzoeker stelt dat elk nuttig verweer hem onmogelijk werd gemaakt doordat hij niet kon antwoorden op de door de Federale Politie gedane vaststellingen tijdens het gehoor, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en geen enkele wettelijke bepaling legt het CGVS de verplichting op om de asielzoeker tijdens het gehoor te confronteren met de vaststellingen waarop de beslissing is gebaseerd. Bovendien werd verzoeker na het gehoor wel degelijk geconfronteerd met de vaststellingen, gedaan door de Federale Politie, met name op het moment dat hij zijn identiteitsdocumenten ging afhaken bij het CGVS op 15 mei 2008, waarbij verzoeker niet verder kwam dan te stellen: *“Het zijn wel echte documenten”* (administratief dossier, stuk 10: documenten). Tevens blijkt uit het reeds hoger bepaalde blijkt dat verzoeker bij wege van zijn inzagerecht wel degelijk de mogelijkheid had om zich te verweren, doch tot op heden nalaat enig element aan te brengen dat afbreuk zou kunnen doen aan de vaststellingen van de Federale Politie.

De Raad stelt vast dat verzoeker bovendien flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de bijgebrachte identiteitskaarten. Hij verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat hij zijn identiteitskaart, wanneer hij Irak verliet, bij zijn moeder liet in het huis in Badoush, waarbij hij preciseerde dat hij ze niet meenam uit schrik ze te verliezen (administratief dossier, stuk 5, p.2). Even verder verklaarde hij, hiermee in strijd, dat hij zijn identiteitsdocumenten bij de smokkelaar liet in Turkije. De smokkelaar zou ze terug hebben gebracht naar Irak (ibid., p.3). Verzoeker brengt, ondanks dat het attest van de Iraakse ambassade reeds werd opgesteld in juli 2008, geen nieuw paspoort bij. In acht genomen zijn verklaring ter zitting dat hij zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft neergelegd op de Iraakse ambassade, is het attest van de Iraakse ambassade niet dienstig, daar blijkens het voorgaande niet kan worden aangenomen dat verzoekers identiteitsdocumenten authentiek zijn.

Wat betreft het door verzoeker bijgebrachte proces-verbaal en de twee dreigbrieven, stelt de Raad vast dat verzoekers bewering als zouden de originelen hiervan zich in het dossier dienen te bevinden, geen steun vindt in het administratief dossier, waaruit blijkt dat deze slechts in kopie werden bijgebracht (administratief dossier, stuk 10: documenten). Bovendien verklaarde verzoeker bij het CGVS niet te weten of deze documenten al dan niet originelen betreffen (administratief dossier, stuk 5, p.3). Dient te worden opgemerkt dat aan kopieën, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de vertaling van voormelde stukken dat zij werden opgesteld respectievelijk op 9 juni 2006, 8 juni 2006 en 28 maart 2006, terwijl de beslissing van het CGVS gedurende de eerste asielaanvraag slechts werd genomen op 23 april 2007. Dat verzoeker deze documenten niet heeft voorgelegd tijdens zijn eerste asielprocedure, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan.

Aangaande het proces-verbaal, stelt de Raad bovendien vast dat dit, blijkens de inhoud ervan, werd opgesteld op basis van de verklaringen van een familielid van verzoeker, aangezien het stelt dat dit familielid *“beweert”* dat een islamitische terroristische groep de zonen van zijn zuster bedreigt, zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Met betrekking tot de eerste dreigbrief, stelt de Raad vast dat, daargelaten dat het bevreemdend is dat de geboortedatum van de bedreigde personen hierop staat vermeld, verzoeker, die Irak slechts verliet nadat deze dreigbrief werd uitgereikt, hierover met geen woord repte tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de eerste asielaanvraag (administratief dossier, map 1^e aanvraag, stuk 18, nrs.24 en 41).

Betreffende de tweede dreigbrief dient te worden opgemerkt dat deze blijkens de vertaling zou zijn uitgereikt op 8 juni 2006, hetgeen niet strookt met de inhoud van het bijgebrachte proces-verbaal, volgens dewelke de brief zou zijn uitgereikt twee dagen voor het opstellen hiervan en derhalve op 7 juni 2006. Dit klemmt des te meer daar verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van deze dreigbrief, daar waar verzoeker aangaf dat in de tweede dreigbrief staat dat de terroristen besloten hebben hen te onthoofden omdat zij niet zijn ingegaan op hun eisen (administratief dossier, stuk 7, nr.36), terwijl deze dreigbrief dit

nergens vermeld, doch is gericht aan een familielid van verzoeker, die verantwoordelijk zou worden gehouden voor het feit dat verzoeker, zijn vrouw en zijn broer niet bij de terroristen werden gebracht. Verzoekers geloofwaardigheid omtrent deze dreigbrief wordt verder ondermijnd doordat zijn familie, blijkens zijn verklaringen, geen problemen ondervond met de terroristen, aangezien hij aangaf dat alles normaal is en het goed gaat met hen (administratief dossier, stuk 5, p.3).

Aangaande de neergelegde foto's, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten het feit dat aan deze foto's slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend, hieruit, gelet op hetgeen erop wordt afgebeeld, niet kan worden afgeleid dat verzoeker afkomstig zou zijn van Badoush, noch dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid.

In acht genomen het voorafgaande, zijn de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen niet van die aard dat zij vermogen afbreuk te doen aan de tijdens de eerste asielprocedure gedane vaststelling dat zijn afkomst en asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Waar verzoeker beweert dat de hoorplicht zou zijn geschonden en hij tijdens de eerste en tweede asielprocedure niet grondig zou zijn ondervraagd omtrent zijn afkomst van en dagelijkse leven te Badoush, stelt de Raad vast dat in casu blijkt dat verzoeker gedurende zijn eerste asielprocedure, tijdens dewelke werd geoordeeld dat zijn voorgehouden afkomst niet geloofwaardig is, uitvoerig werd ondervraagd omtrent zijn afkomst (administratief dossier, map 1^e aanvraag, stuk 12, p.2-6). Wat betreft het feit dat verzoeker tijdens zijn tweede asielprocedure over zijn afkomst niet werd ondervraagd, ziet de Raad niet in hoe een nieuwe ondervraging hieromtrent afbreuk zou kunnen doen aan het feit dat er in hoofde van verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS op 20 juni 2006 een gebrek aan kennis werd vastgesteld omtrent zijn beweerde regio van afkomst.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het CGVS, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die nodig zijn om een beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt het rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verzoeker bracht tijdens de huidige procedure aanvullende bewijsstukken bij en kreeg tijdens het gehoor bij het CGVS in de tweede asielprocedure de kans om betreffende deze nieuwe elementen de nodige toelichting te geven. Derhalve is de hoorplicht niet geschonden.

Verzoekers algemene stelling dat er rekening gehouden dient te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en eventuele psychologische problemen, is niet dienstig daar hij geenszins aangeeft op welke wijze deze een invloed zouden hebben gehad op de gedane vaststellingen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient de vluchtelingenstatus aan hem te worden ontzegd.

4.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term 'asielaanvraag' dekt volgens hem beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke

vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte getwijfeld aan zijn identiteit en afkomst. Er zou geen rekening zijn gehouden met zijn kennis omtrent Badoush en zijn verklaringen waaruit duidelijk zou kunnen worden afgeleid dat hij hiervan afkomstig is. Bovendien zou hij de kans nooit hebben gehad om zich daarover verder te bewijzen aangezien hij niet werd ondervraagd over zijn dagelijkse leven te Badoush. Verzoeker blijft erbij afkomstig te zijn van Badoush. Gezien de huidige situatie in Centraal-Irak, het willekeurige geweld, verzoekers afkomst, zijn positie als gewone burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient volgens verzoeker aan hem de subsidiaire bescherming te worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en verzoekers bewering dat hij de mogelijkheid niet had om zich te bewijzen, kan dienstig worden verwezen naar het reeds hoger bepaalde (zie sub 3.2). De door verzoeker aangehaalde Richtlijn werd reeds omgezet naar Belgisch recht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

De Raad ontwaart, in acht genomen dat er blijkens het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst en vluchtrelaas (zie sub 3.2), in het dossier geen elementen die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen. De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het hoger beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.